

Het Instituut

Stephen King

Het Instituut

ISBN 978-90-225-8742-3

ISBN 978-94-023-1331-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Institute*

Vertaling: Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Will Staehle / Unusual Corporation

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 by Stephen King

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn kleinzonen: Ethan, Aidan en Ryan

Toen bad Simson tot de Here: ‘Almachtige Here, denk aan mij; geef mij nog eenmaal kracht, o, God, zodat ik wraak kan nemen op de Filistijnen voor het uitsteken van mijn ogen.’

Daarop greep Simson de beide middelste zuilen, waarop het gebouw rustte, met zijn rechterhand tegen de ene en met zijn linkerhand tegen de andere.

En Simson bad: ‘Laat mij met de Filistijnen sterven.’ Toen duwde hij uit alle macht tegen de zuilen en het gebouw stortte in, boven op de koningen en alle andere mensen. Zo doodde hij in zijn eigen sterven meer mensen dan tijdens zijn hele leven.

– RICHTEREN 16

Maar eenieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt... het zou beter voor hem zijn dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.

– MATTHEÛS 18

Laugh about it, shout about it when you've got to choose; every way you look at it, you lose.

– PAUL SIMON

DE NACHTWAKER

1

Een half uur nadat Tim Jamiesons Delta-vlucht uit Tampa eigenlijk zou opstijgen om op weg te gaan naar de lichtjes en de hoge gebouwen van New York, stond het toestel nog steeds voor de gate. Toen een agent van Delta en een blonde vrouw met een beveiligingspasje om haar hals de cabine binnengingen klonk er een ontevreden geroezemoes van de opeengepakte passagiers in de economyclass, die de bui al zagen hangen.

‘Mag ik even uw aandacht, alstublieft!’ riep de man van Delta.

‘Hoe lang gaat dit duren?’ vroeg iemand. ‘Wind er maar geen doekjes om.’

‘Het oponthoud zal niet lang duren en de captain laat weten dat uw vlucht bij benadering op tijd zal landen. Maar er komt een federale agent aan boord, dus iemand zal zijn of haar stoel moeten afstaan.’

Er ging een collectief gekreun op en Tim zag dat verschillende mensen voor alle zekerheid hun mobieltjes tevoorschijn haalden. Situaties als deze hadden al vaker voor problemen gezorgd.

‘Delta Air Lines is gemachtigd een gratis ticket naar New York aan te bieden met de eerstvolgende vlucht, die morgenochtend om 6.45 uur zal vertrekken.’

Er klonk opnieuw gekreun. Iemand zei: ‘Schiets mij maar lek.’

De functionaris ging onverstoorbaar verder. ‘U ontvangt een hotelvoucher voor vannacht, plus vierhonderd dollar. Geen verkeerde deal, mensen. Wie wil er gebruik van maken?’

Niemand. De blondine van de beveiliging zei niets, maar keek met allesziende maar op een of andere manier levenloze ogen rond door de volle economyclass-cabine.

‘Achthonderd,’ zei de Delta-man. ‘Plus de hotelvoucher en het gratis ticket.’

‘Die vent klinkt als een quizmaster,’ bromde een man in de rij vóór Tim.

Nog steeds geen gegadigden.

‘Veertienhonderd?’

Nog steeds niemand. Tim vond dit interessant, maar niet heel erg verrassend. En niet eens alleen omdat je voor een vlucht die om kwart

voor zeven 's ochtends vertrok op een onchristelijke tijd je bed uit moest. Het overgrote deel van zijn medepassagiers in de economyclass bestond uit gezinnen die naar huis gingen na een bezoek aan verschillende attracties in Florida, stelletjes die te lang op het strand hadden gelegen en vadsige kerels met rooie, chagrijnige koppen die waarschijnlijk naar New York gingen voor zaken die aanzienlijk meer waard waren dan veertienhonderd ballen.

Achterin riep iemand: 'Doe er een Mustang cabrio en een reisje naar Aruba voor twee personen bij en je mag allebei onze stoelen hebben!' Er werd om zijn grapje gelachen, maar het klonk niet heel erg vriendelijk.

De man van Delta keek naar de blondine met het pasje, maar als hij op hulp van haar kant had gehoopt, kwam hij bedrogen uit. Ze bleef de passagiers bestuderen en het enige aan haar wat bewoog waren haar ogen. Hij zuchtte en zei: 'Zestienhonderd.'

Van het ene moment op het andere besloot Tim Jamieson dat hij uit dit toestel weg wilde en naar het noorden wilde gaan liften. Hoewel een dergelijk idee nooit eerder bij hem was opgekomen, zag hij zichzelf het opeens wel doen en heel duidelijk ook. Daar stond hij, op Highway 301, ergens midden in Hernando County, met zijn duim omhoog. Het was heet, de muggen zwermde om hem heen, op een billboard maakte een louche letselschadeadvocaat reclame voor zichzelf, uit een gettoblaster die op een blok beton voor een camper stond waar een man met ontbloot bovenlichaam zijn auto stond te wassen schalde keihard 'Take It on the Run' van REO Speedwagon en op een gegeven moment zou er wel een of andere boer langskomen en hem een lift geven in een pickuptruck met houten zijpanelen, een laadbak vol meloenen en een magnetische Jezus op het dashboard. Het mooiste zou wat hem betrof niet eens het contante geld in zijn zak zijn. Het mooiste zou zijn dat hij daar helemaal in zijn eentje zou staan, kilometers van dit sardineblik vol tegenstrijdige luchtjes van parfum, zweet en haarlak.

Maar het op één na mooiste zou zijn als hij de overheid nog wat meer zou kunnen ontfoetselen.

Hij richtte zich op tot zijn volstrekt normale lengte (één achtenzeventig), duwde zijn bril wat hoger op zijn neus en stak zijn hand op. 'Maak er tweeduizend van, sir, plus mijn ticket terug in contanten, en die stoel is van u.'

2

De voucher bleek voor een sjofel hotel ergens vlak bij het einde van Tampa Internationals meest gebruikte startbaan. Tim viel in slaap met het geluid van vliegtuigen, werd wakker van meer van hetzelfde en ging naar beneden om een hardgekookt ei en twee rubberen pannenkoeken van het gratis ontbijtbuffet naar binnen te werken. Hoewel het ontbijt bepaald geen traktatie was, at Tim er toch stevig van en vervolgens ging hij terug naar zijn kamer om te wachten tot het negen uur was en de banken opengingen.

Hij inde zijn meevallertje zonder problemen, want de bank wist dat hij zou komen en de cheque was van tevoren goedgekeurd; hij was ook niet van plan geweest daar in het hotel op te gaan zitten wachten. Hij kreeg zijn tweeduizend dollar in briefjes van vijftig en twintig, stopte ze in zijn linkervoorzak, haalde zijn weekentas op bij de beveiliging en nam een Uber om hem naar Ellenton te brengen. Daar betaalde hij de chauffeur, slenterde naar het dichtstbijzijnde bewegwijzeringsbord dat een weg in noordelijke richting aangaf en stak zijn duim op. Een kwartier later werd hij opgepikt door een oude kerel met een reclamepetje van Case-tractors. De laadbak van zijn pick-up had geen houten zijpanelen en er lagen geen meloenen in, maar verder klopte alles aardig met zijn visioen van de vorige avond.

‘Waar gaat de reis naartoe, vriend?’ vroeg de oude vent.

‘Tja. New York, denk ik. Uiteindelijk.’

De oude kerel spuwde een lint van tabakssap uit het raampje. ‘Waarom zou iemand die bij z’n volle verstand is daar in vredesnaam naartoe willen?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei Tim, ook al wist hij het best. Een oude dienstmaat had hem verteld dat er in de Big Apple voldoende werk te vinden was in de particuliere beveiliging, ook bij bedrijven waar zijn ervaring hem beter van pas zou komen dan bij het gecompliceerde fiasco dat een eind had gemaakt aan zijn carrière als politieman in Florida. ‘Ik hoop vanavond tot in Georgia te komen. Misschien dat het me daar beter bevalt.’

‘Zo mag ik het horen,’ zei de oude kerel. ‘Georgia is zo slecht nog niet, zeker als je van perziken houdt. Zelf ga ik ervan aan de schijterij. Je vindt het toch niet erg als ik een muziekje opzet?’

‘Helemaal niet.’

‘Wees gewaarschuwd, ik zet hem wel hard. Ik ben een beetje aan de dove kant.’

‘Ik ben al blij dat ik op weg ben.’

Het was Waylon Jennings in plaats van REO Speedwagon, maar dat vond Tim prima. Na Waylon kwamen Shooter Jennings en Marty Stuart. De twee mannen in de bemodderde Dodge Ram luisterden naar de muziek en keken hoe de snelweg voorbijgleed. Ruim honderdtien kilometer verder zette de oude kerel zijn wagen langs de kant, tikte even aan zijn Case-petje en wenste Tim nog een fijne dag.

Tim haalde Georgia die avond niet – hij sliep die nacht in weer zo’n sjofel motel naast een kraampje langs de kant van de weg waar je sinaasappelsap kon kopen – maar de volgende dag lukte het wel. In het stadje Brunswick (waar blijkbaar ooit een smakelijk stoofpotje met dezelfde naam was uitgevonden), nam hij twee weken werk aan in een recyclingfabriek, iets wat hij evenmin had gepland als het opgeven van zijn plek aan boord van die Delta-vlucht in Tampa. Het geld had hij niet nodig, maar Tim had het idee dat hij de tijd nodig had. Hij zat in een overgangsfase en zo iets had gewoon tijd nodig. Bovendien zaten er een bowlingbaan en een Denny’s pal naast de fabriek. Een betere combinatie kon hij amper bedenken.

3

Met het loon van de recyclingfabriek en zijn meevaller van de luchtvaartmaatschappij stond Tim in Brunswick langs de 1-95 naar het noorden en voelde zich behoorlijk vermogend voor iemand die een zwervend bestaan leidde. Hij stond er meer dan een uur in de zon en dacht er net aan om het maar op te geven en terug te gaan naar Denny’s voor een glas koude, zoete thee toen er een Volvo stationcar voor hem stopte. Achterin lag het vol met kartonnen dozen. De bejaarde vrouw achter het stuur liet het raampje aan de passagierskant zakken en keek hem door een paar dikke brillenglazen aan. ‘Heel groot bent u niet, maar zo te zien wel gespierd,’ zei ze. ‘Ik neem aan dat u geen verkrachter bent, of een gevaarlijke gek?’

‘Nee, mevrouw,’ zei Tim tegen haar, terwijl hij dacht: wat dacht je dán dat ik zou antwoorden?

‘Natuurlijk zegt u dat. Moet u helemaal naar South Carolina? Als ik uw tas zo zie, denk ik van wel.’

Een auto week met hoge snelheid uit voor haar Volvo en reed luid claxonnerend de berm in. Ze schonk er geen aandacht aan en bleef Tim rustig aankijken.

‘Ja, mevrouw. Ik wil helemaal naar New York.’

‘Ik breng u tot South Carolina – niet tot heel ver in die achterlijke staat, maar een klein eindje – als u op uw beurt iets voor mij wilt doen. Zo kunnen we elkaar een beetje helpen, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘Voor wat, hoort wat.’

‘Nou, stap maar in dan.’

Tim deed wat ze zei. Haar naam was Marjorie Kellerman en ze beheerde de bibliotheek van Brunswick. Ze zat ook in iets wat de Southeastern Library Association heette. Die, zo vertelde ze, geen geld had ‘omdat Trump en zijn handlangers alles hebben ingetrokken. Ze snappen net zo weinig van cultuur als een ezel van algebra.’

Ruim honderd kilometer noordelijker, nog steeds in Georgia, stopte ze bij een onooglijk klein bibliotheekje in het plaatsje Pooler. Tim laadde de dozen met boeken uit en bracht ze met een handkarretje naar binnen. Vervolgens reed hij een twaalfstal dozen naar de Volvo. Die, vertelde Marjorie Kellerman hem, waren bestemd voor de openbare bibliotheek van Yemassee, zo’n vijfenzestig kilometer verder naar het noorden, voorbij de staatsgrens van South Carolina. Ze schoten goed op, maar even voorbij Hardeeville kwam daar een eind aan. Beide rijbanen stonden vol met auto’s en vrachtwagens en achter hen sloten er al snel nog meer aan.

‘O, hier heb ik toch zo’n hekel aan,’ zei Marjorie, ‘en dit gebeurt altijd in South Carolina, omdat ze er te gierig zijn om de snelweg te verbreden. Een eind verderop is een ongeluk gebeurd en als je dan maar twee rijbanen hebt, kan er niemand meer langs. Ik sta hier nog wel een halve dag. Meneer Jamieson, ik onthef u van uw taken. Als ik u was, zou ik dit voertuig verlaten, teruglopen naar de afrit naar Hardeeville en een nieuwe poging wagen op Highway 17.’

‘En al die dozen met boeken dan?’

‘O, ik vind wel een nieuwe sterke man om die uit te laden,’ zei ze glimlachend. ‘Toen ik u zo in de brandende zon zag staan besloot ik eerlijk gezegd zomaar om eens een risico te nemen.’

‘Nou, als u het zeker weet.’ De verkeersopstopping bezorgde hem

een claustrofobisch gevoel. Eigenlijk net zoals hij zich achter in de economyclass van die Delta-vlucht had gevoeld. ‘Want anders rij ik wel met u mee, hoor. Ik zit niet met dringende afspraken of zo.’

‘Ik weet het zeker. Het was leuk u te ontmoeten, meneer Jamieson.’

‘Insgelijks, mevrouw Kellerman.’

‘Hebt u misschien hulp nodig op het gebied van geld? In dat geval kan ik wel tien dollar missen.’

Hij werd – en niet voor het eerst – geraakt en verrast door de heel gewone vriendelijkheid en vrijgevigheid van heel gewone mensen, in het bijzonder van mensen die zelf niet veel hadden. Amerika was nog steeds een fijn land, hoezeer sommigen (onder wie, zo nu en dan, hijzelf) ook het tegenovergestelde beweerden. ‘Nee, dat is niet nodig. Maar bedankt voor het aanbod.’

Hij gaf haar een hand, stapte uit en liep langs de vluchtstrook van de 1-95 terug naar de afrit Hardeeville. Toen zich niet direct een lift aandienende op de US-17 slenterde hij een paar kilometer naar de plek waar deze zich bij State Road 92 voegde. Hier wees een bord in de richting van het stadje DuPray. Inmiddels was het al laat in de middag en Tim besloot een motel te gaan zoeken waar hij de nacht kon doorbrengen. Het zou er ongetwijfeld weer eentje van de sjofele soort worden, maar de alternatieven – buiten slapen en opgevreten worden door muggen, of ergens in een boerenschuur – trokken hem zo mogelijk nog minder aan. En dus zette hij koers naar DuPray.

Kleine beslissingen kunnen grote gevolgen hebben.

4

Een uur later zat hij op een rotsblok aan de rand van de tweebaansweg te wachten tot een goederentrein waaraan geen einde leek te komen de weg was overgestoken. De trein reed met een eerbiedwaardige snelheid van vijftig kilometer per uur: open en gesloten wagons, autowagons (de meeste vol met wrakken in plaats van nieuwe auto’s), tankwagons en stortwagens, volgeladen met God mocht weten wat voor smerige substanties die in geval van ontsporing de naaldwouden in de fik zouden steken of de bevolking van DuPray zouden teisteren met giftige of zelfs dodelijke dampen. In de achterste, oranje wagon zat een man in een overall zonder mouwen in een tuinstoel een pocketboekje te lezen en

een sigaret te roken. Hij keek op van zijn boek en stak even zijn hand op naar Tim. Tim zwaaide terug.

Het stadje lag nog drieënhalve kilometer verder en lag om het punt heen waar de SR-92 (tegenwoordig Main Street) en twee andere straten elkaar kruisten. DuPray leek grotendeels ontsnapt te zijn aan de winkelketens die de grotere steden leken te hebben overgenomen; er was wel een Western Auto, maar die was gesloten en de etalages waren dichtgekalkt. Tim zag een supermarkt, een drogist, een zaak die zo te zien van alles en nog wat verkocht en een paar beautysalons. Verder was er een bioscoop met *TE KOOP OF TE HUUR* op de luifel, een zaak in autoaccessoires en -onderdelen die zichzelf heel chic de DuPray Speed Shop noemde en een restaurant dat *Bev's Eatery* heette. Er waren drie kerken, een methodistenkerk en twee merkloze, maar alle drie van het kom-tot-Jezus-type. Verspreid over de rij schuine parkeervakken langs deze zaken stonden hooguit twee dozijn auto's en landbouwvoertuigen. De trottoirs waren zo goed als verlaten.

Drie blokken verder, na alweer een kerk, kreeg hij het DuPray Motel in het oog. Nog een eindje verder, waar Main Street waarschijnlijk weer overging in de SR-92, zag hij nog een spoorwegovergang, een station en een rij metalen daken die lagen te schitteren in de zon. Achter die gebouwen begon het naaldwoud weer. Al met al kwam het Tim voor als een stadje uit een countrynummer, een van die nostalgische liedjes gezongen door Alan Jackson of George Strait. Het bord van het motel was oud en roestig, dus misschien was het wel net zo gesloten als de bioscoop, maar aangezien de middag op z'n eind liep en het waarschijnlijk de enige plek in dit stadje was waar hij de nacht kon doorbrengen, liep Tim er toch maar naartoe.

Halverwege, even voorbij het stadskantoor van DuPray, kwam hij een met klimop begroeid bakstenen gebouw tegen. Op het keurig gemaakte gazon stond een bord waaruit bleek dat dit het politiebureau van Fairlee County was. Tim dacht dat het wel een county van niks moest zijn, als dit stadje de hoofdplaats was.

Voor het gebouw stonden twee patrouillewagens geparkeerd. De ene was een betrekkelijk nieuwe sedan, de andere een oude, bemodderde 4Runner met een los zwaailicht op het dashboard. Tim keek naar de ingang – de bijna onbewuste blik van een zwerver met aardig wat contant geld in zijn zak – liep nog een paar stappen door en draaide zich toen om, om nog eens goed op de mededelingenborden aan weerszij-

den van de openslaande deuren te kijken en in het bijzonder naar een van die mededelingen. Waarschijnlijk had hij het niet goed gezien, maar hij wilde het toch even zeker weten.

Dat kon toch niet meer, vandaag de dag, dacht hij. Onmogelijk.

Toch wel. Naast een aanplakbiljet met de tekst ALS JE DACHT DAT MARIHUANA LEGAAL IS IN SOUTH CAROLINA, DAN HEB JE HET MIS, hing er eentje waarop alleen stond: NACHTWAKER GEZOCHT. VRAAG BINNEN.

Wauw, dacht hij. Over terug in de tijd gesproken.

Met zijn gedachten bij het raambiljet waarop om hulp werd gevraagd, draaide hij zich weer om naar het roestige motelbord. Juist op dat moment ging een van de deuren van het politiebureau open en kwam er een slungelig ogende agent naar buiten, die zijn pet op zijn rode haar zette. De late middagzon scheen op zijn badge. Hij keek naar Tims werkschoenen, zijn stoffige jeans en zijn blauwe spijkeroverhemd. Even bleef zijn blik op de tas rusten die over Tims schouder hing, maar toen keek hij hem aan. 'Kan ik u ergens mee helpen, meneer?'

Tim werd bevangen door dezelfde ingeving die hem er in het vliegtuig toe had gebracht om op te staan. 'Het zal wel niet, maar wie weet?'

5

De agent met het rode haar was *deputy* Taggart Faraday. Hij liep met Tim mee naar binnen, waar de bekende geuren van bleekwater en ammoniak vanuit het uit vier eenheden bestaande cellenblok het kantoor in kwamen drijven. Na Tim te hebben voorgesteld aan Veronica Gibson, de agente van middelbare leeftijd die vanmiddag bureaudienst had, vroeg Faraday Tim om zijn rijbewijs en minimaal één andere legitimatie. Wat Tim hem behalve zijn rijbewijs liet zien was zijn legitimatie van de Sarasota Police, waarbij hij geen enkele poging deed te verhullen dat deze al negen maanden verlopen was. Toch veranderde er iets in de houding van de agenten toen ze hem zagen.

'Je bent geen inwoner van Fairlee County,' zei Ronnie Gibson.

'Nee, dat klopt, maar dat zou ik kunnen worden als ik dat baantje kreeg.'

'Veel verdient het niet,' zei Faraday, 'en ik ga er trouwens niet over. Sheriff Ashworth is degene die mensen aanneemt en de laan uit stuurt.'

Ronnie Gibson zei: 'Onze laatste nachtwaker is ermee gestopt en

naar Georgia verhuisd. Hij heeft ALS, die ziekte waaraan Lou Gehrig is overleden. Aardige man. Heeft het niet makkelijk. Maar hij heeft daar mensen die voor hem kunnen zorgen.'

'Het zijn altijd de goeien die zulke rottingen overkomen,' zei Tag Faraday. 'Geef hem maar een formulier, Ronnie.' En tegen Tim: 'We zijn maar een kleine ploeg, meneer Jamieson, zeven man, van wie er twee parttime werken. Voor meer mensen is geen geld. Sheriff John is op dit moment aan het patrouilleren. Als hij om vijf uur, uiterlijk half zes nog niet terug is, is hij naar huis om te eten en komt hij pas morgenochtend terug.'

'Ik blijf hier sowieso overnachten. Als het motel tenminste open is.'

'O, Norbert heeft vast nog wel een paar kamers,' zei Ronnie Gibson. Ze wisselde een blik met de agent met het rode haar en ze schoten allebei in de lach.

'Ik neem aan dat het geen viersterrentent is.'

'Ik zeg niks,' zei Gibson, 'maar ik zou u wel aanraden de lakens even te controleren op van die kleine rode beestjes. Waarom bent u weggegaan bij de politie in Sarasota, meneer Jamieson? U lijkt me te jong om al met pensioen te zijn.'

'Dat is een kwestie die ik met jullie baas zal bespreken, als ik tenminste een gesprek met hem krijg.'

De twee agenten keken elkaar opnieuw aan, iets langer nu, en toen zei Tag Faraday: 'Geef die man een sollicitatieformulier, Ronnie. Leuk om even kennis te hebben gemaakt, sir. Welkom in DuPray. Zolang u zich netjes gedraagt, zullen we het prima met elkaar kunnen vinden.' Met die woorden liep hij weg, waarbij hij in het midden liet wat het alternatief was voor goed gedrag. Door het tralieraam zag Tim de 4Runner achteruitsteken en langzaam DuPrays korte hoofdstraat uitrijden.

Het formulier zat op een klembord. Tim ging op een van de drie stoelen tegen de muur links van hem zitten, zette zijn tas tussen zijn voeten en begon het in te vullen.

Nachtwaker, dacht hij. Hoe is het mogelijk.

6

Sheriff Ashworth – voor de meeste inwoners en ook voor zijn agenten Sheriff John, zo ontdekte Tim – was een trage man met een enorme

buik. Hij had de hangwangen van een basset en een heleboel spierwit haar. Er zat een ketchupvlek op zijn uniformoverhemd. Hij droeg een Glock op zijn heup en een ring met een robijn aan zijn pink. Hij had een zwaar accent, had een vriendelijke ouwe-jongens-krentenbroodhouding, maar zijn ogen, diep in hun vlezige kassen, keken slim en onderzoekend. Hij had zó een typetje kunnen spelen in een van die zuidelijke clichéfilms, zoals *Walking Tall*, ware het niet dat hij zwart was. En nog iets opmerkelijks: aan de muur, naast het officiële portret van president Trump, hing een ingelijst diploma van de National Academy van de FBI in Quantico. Dat was iets wat je niet bij elkaar spaarde met zegeltjes plakken.

‘Goed,’ zei Sheriff John, achteroverleunend in zijn bureaustoel. ‘Ik heb niet veel tijd. Marcella heeft er een hekel aan als ik laat ben voor het eten. Tenzij er iets ernstigs aan de hand is, natuurlijk.’

‘Ik begrijp het.’

‘Dus laten we meteen ter zake komen. Waarom bent u weggegaan bij de Sarasota PD en wat doet u hier? South Carolina is nou niet bepaald een drukbezochte staat, om van een stadje als DuPray maar helemaal niet te spreken.’

Ashworth zou vanavond vermoedelijk niet meteen naar Sarasota bellen, maar morgen zou hij dat zeker doen, dus het had geen zin de zaken mooier voor te stellen dan ze waren. Niet dat Tim dat wilde. Als hij het baantje als nachtwaker niet kreeg, zou hij de nacht in DuPray doorbrengen en morgenochtend zijn voortdurend onderbroken reis naar New York voortzetten, een reis waarvan hij nu begreep dat die een noodzakelijke lacune was tussen wat er vorig jaar op een dag was gebeurd in de Westfield Mall in Sarasota en wat er verder eventueel nog zou gebeuren. Afgezien daarvan was eerlijkheid de beste strategie, al was het alleen maar omdat leugens – vooral in een tijdperk waarin vrijwel alle informatie beschikbaar was voor iedereen met de beschikking over een toetsenbord en een wiferverbinding – de neiging hadden de leugenaar te blijven achtervolgen.

‘Ik kon kiezen tussen ontslag nemen en ontslagen worden. Ik heb voor het eerste gekozen. Niemand was er blij mee, ikzelf nog wel het allerminst – ik hield van mijn baan en van de Gulf Coast – maar het was de beste oplossing. Op deze manier krijg ik tenminste nog wát geld – weliswaar geen volledig pensioen, maar beter dan niets. Ik deel het met mijn ex-vrouw.’

‘Reden? En hou het simpel, zodat mijn eten niet koud wordt.’

‘Ik kan kort zijn. Afgelopen november ging ik toen mijn dienst erop zat nog even naar de Westfield Mall om schoenen te kopen. Ik moest naar een bruiloft. Ik was dus nog in uniform, oké?’

‘Oké.’

‘Ik kwam net uit de Shoe Depot toen er een vrouw op me afrende die zei dat er bij de bioscoop een tiener met een pistool liep te zwaaien. Ik ging er dus als de wiedeweerga naartoe.’

‘Met getrokken wapen?’

‘Nee, sir, toen nog niet. De knul met het pistool was hooguit veertien en ik stelde vast dat hij niet dronken was en ook niet high. Er lag een andere jongen op de grond en hij schopte hem en hield hem onder schot.’

‘Klinkt als dat geval destijds in Cleveland. Van die agent die een zwarte jongen neerschoot die met een luchtbuks liep te zwaaien.’

‘Daar moest ik ook aan denken toen ik ernaartoe liep, maar de agent die Tamir Rice neerschoot was ervan overtuigd dat de jongen met een echt wapen liep te zwaaien. Ik wist bijna zeker dat het wapen dat ik zag niet echt was, maar helemaal zeker wist ik het niet. Misschien weet u wel waarom.’

Sheriff John Ashworth leek zijn avondeten helemaal te zijn vergeten. ‘Omdat de verdachte het wapen op de jongen richtte die op de grond lag. Waarom zou je een nepwapen op iemand richten? Tenzij de jongen op de grond dat natuurlijk niet wist.’

‘De verdachte zei later dat hij het wapen niet op de jongen gericht hield, maar ermee in zijn richting schudde. En dat hij zei: “Dit is van mij, klootzak, je blijft van mijn spullen af.” Ik heb dat niet gezien. In mijn ogen leek het alsof hij het op de jongen richtte. Ik riep naar hem dat hij het wapen moest laten vallen en zijn handen in de lucht moest steken, maar óf hij hoorde me niet, óf hij negeerde me. Hij bleef die jongen trappen en onder schot houden. Of met zijn wapen schudden, als dat het was wat hij deed. In elk geval trok ik toen mijn wapen.’ Hij zweeg even. ‘Ik weet niet of het iets uitmaakt, maar het waren witte jongens.’

‘Maakt wat mij betreft niks uit. Twee jongens hadden ruzie. De een lag op de grond en moest het ontgelden. De ander had een wapen in zijn hand waarvan niet vaststond of het echt was of nep. Hebt u hem neergeschoten? Ik mag toch hopen van niet.’

‘Er is niemand neergeschoten. Maar... u weet zelf wel hoe mensen meteen samendrommen wanneer er ergens geknokt wordt, maar uit elkaar stuiven zodra er een wapen wordt getrokken?’

‘Zeker. Als ze een beetje weten wat goed voor ze is, zetten ze het op een lopen.’

‘Dat is wat er gebeurde, op een paar mensen na die toch achterbleven.’

‘Degenen die het stonden te filmen met hun mobieltjes.’

Tim knikte. ‘Een stuk of vier, vijf wannabe-Spielbergjes. Hoe dan ook, ik richtte mijn pistool op het plafond, met de bedoeling een waarschuwingsschot te lossen. Dat had ik misschien beter niet kunnen doen, maar op dat moment leek het me de juiste beslissing. De enige. In dat gedeelte van het winkelcentrum hangen lampen. De kogel raakte er eentje en het ding stortte regelrecht op het hoofd van een toeschouwer. De jongen met het pistool liet het wapen vallen en toen het de grond raakte wist ik meteen dat het nep was, want het stuitte. Het bleek een plastic waterpistool te zijn dat eruitzag als een .45 pistool. De jongen die op de grond lag en trappen had gekregen, had wat blauwe plekken en een paar snijwonden, niets wat eruitzag alsof het gehecht moest worden, maar de toeschouwer was bewusteloos en bleef drie uur buiten bewustzijn. Hersenschudding. Volgens zijn advocaat lijdt hij nu aan geheugenverlies en barstende hoofdpijn.’

‘Werd de politie aansprakelijk gesteld?’

‘Ja. Het zal nog wel even duren, maar uiteindelijk zal hij er wel een vergoeding aan overhouden.’

Sheriff John dacht na. ‘Als hij is blijven staan om de schermutseling te filmen, krijgt hij misschien niet zo veel, hoe erg die hoofdpijnen ook zijn. Ik neem aan dat u werd opgezadeld met onrechtmatig gebruik van een vuurwapen.’

Dat was inderdaad het geval en het zou fijn zijn, dacht Tim, als we het daarbij konden laten. Maar dat kon niet. Sheriff John mocht er dan uitzien als de zwarte uitvoering van Boss Hogg in *The Dukes of Hazzard*, hij was niet dom. Hij had duidelijk begrip voor Tims situatie – dat zou vrijwel elke politieman hebben – maar hij zou het verhaal toch natrekken. Hij kon de rest dus maar beter van Tim zelf horen.

‘Voordat ik de schoenenwinkel binnenging, ben ik wat gaan drinken bij Beachcombers. De agenten die de jongen arresteerden roken het aan mijn adem en lieten me blazen. Ik blies nul punt zes, wat onder de wettelijke limiet blijft, maar toch niet best was, aangezien ik zojuist

mijn vuurwapen had gebruikt en een man in het ziekenhuis had laten belanden.’

‘Drinkt u normaal gesproken veel, meneer Jamieson?’

‘In het half jaar of zo na mijn scheiding heb ik behoorlijk gedronken, maar dat is twee jaar geleden. Tegenwoordig niet meer.’ Natuurlijk niet, alsof ik iets anders zou kunnen antwoorden, dacht hij.

‘Uh-huh, uh-huh, eens even kijken of ik het allemaal goed heb begrepen.’ De sheriff stak een dikke wijsvinger omhoog. ‘U had geen dienst, dus als u op dat moment geen uniform had gedragen, was die vrouw nooit naar u toe komen rennen.’

‘Waarschijnlijk niet, maar dan zou ik de herrie hebben gehoord en er toch op af zijn gegaan. Een politiemann heeft altijd dienst. Dat weet u ook wel.’

‘Uh-huh, uh-huh, maar had u dan ook uw dienstwapen bij u gehad?’

‘Nee, dat zou dan achter slot en grendel in mijn wagen hebben gelegen.’

Voor dit punt stak Ashworth een tweede vinger op, waarna hij er een derde aan toevoegde. ‘Die knul had een wapen in zijn hand dat naar alle waarschijnlijkheid nep was, maar dat ook echt had kunnen zijn. Dat kon u hoe dan ook niet zeker weten.’

‘Klopt.’

Daar was vinger nummer vier. ‘Uw waarschuwingsschot raakte een lamp, die daardoor niet alleen naar beneden viel, maar op het hoofd van een onschuldige omstander. Dat wil zeggen, als je zo’n klootzak die met een mobieltje staat te filmen een onschuldige omstander kunt noemen.’

En daar kwam de duim van de sheriff omhoog. ‘En voordat dit voorval plaatsvond, had u toevallig twee alcoholische drankjes genuttigd.’

‘Ja. In uniform nota bene.’

‘Niet handig, nee, zeker niet handig aangepakt, maar ik vind het toch wel een ongelooflijk geval van pech.’ Sheriff John trommelde met zijn vingers op de rand van zijn bureau. De robijnen pinkring zorgde daarbij telkens voor een zacht tikje. ‘Ik vind uw verhaal te bizar om niet waar te zijn, maar ik denk dat ik toch uw vorige werkgever ga bellen om het na te trekken. Al was het alleen maar om het verhaal nog een keer te horen en me er opnieuw over te verbazen.’

Tim glimlachte. ‘Ik werkte onder Bernadette DiPino. Zij is de hoofdcommissaris in Sarasota. En nu zou ik maar naar huis gaan om te eten, anders wordt uw vrouw boos.’

‘Uh-huh, uh-huh, laat Marcy maar aan mij over.’ De sheriff boog naar voren. Zijn ogen schitterden. ‘Als ik u nu een blaastest zou laten doen, meneer Jamieson, wat zou u dan blazen?’

‘Kom maar op, dan kunt u het zelf zien.’

‘Laat ik dat maar niet doen. Ik geloof niet dat het nodig is.’ Hij leunde naar achteren en zijn bureaustoel slaakte opnieuw een lijdzame zucht. ‘Waarom zou u het baantje van nachtwaker willen hebben in zo’n klein klotestadje als dit? Het betaalt maar honderd dollar per week en hoewel er van zondag tot en met donderdag weinig zal gebeuren, kan het er op vrijdag- en zaterdagavonden behoorlijk wild aan toegaan. De stripclub in Penley is vorig jaar gesloten, maar er zitten verschillende danstenten en kroegen in de directe omgeving.’

‘Mijn opa was nachtwaker in Hibbing, Minnesota. Het stadje waar Bob Dylan is opgegroeid? Dat was na zijn pensionering bij de State Police. Hij was de reden waarom ik als jongetje al bij de politie wilde. Ik zag dat bordje en dacht gewoon...’ Tim haalde zijn schouders op. Wat had hij gedacht? Min of meer hetzelfde als toen hij dat baantje bij de recyclefabriek had aangenomen. Helemaal niks eigenlijk. Hij bedacht dat hij er in feite, in elk geval mentaal, niet al te best voor stond.

‘U treedt dus in uw grootvaders voetsporen, uh-huh.’ Sheriff John vouwde zijn handen over zijn aanzienlijke buik en keek Tim aan – de heldere, onderzoekende ogen diep verscholen in hun vetkwabben. ‘Dus als ik het goed begrijp hebt u uw carrière als politieman afgesloten? En bent u op zoek naar iets om uw tijd mee door te brengen? Vindt u zichzelf daar niet een beetje te jong voor?’

‘Als politieman ben ik inderdaad met pensioen, ja. Dat is verleden tijd. Een vriend zei dat hij me wel een baan als beveiliging kon bezorgen in New York en ik had behoefte aan een andere omgeving. Misschien hoef ik daarvoor niet eens naar New York.’ Waar hij eigenlijk behoefte aan had, dacht hij, was een mentale verandering. Misschien dat het baantje als nachtwaker daar niet voor kon zorgen, maar misschien ook wel.

‘Gescheiden, zei u?’

‘Ja.’

‘Kinderen?’

‘Nee. Zij wilde ze wel, maar ik niet. Ik vond dat ik daar nog niet aan toe was.’

Sheriff John keek naar Tims sollicitatieformulier. ‘Hier staat dat u